

20 Априлъ.

Събудихъ се изплашена отъ кошмаренъ сънъ. Азъ го виждамъ да се навежда надъ менъ и да си взема сбогомъ. Той си отива за винаги. Извикахъ го да се върне и се събудихъ.

Мжчно ми е. До вчера го презирахъ, а сега азъ го обичамъ. Сълзи изпълнятъ очитѣ ми. Нито студената вода, съ която плискахъ лицето си, нито заглъхнала въ работа, мога да намѣря покойствие.

Днесъ има комисия, ще изписватъ 20 души, съ по-добreno здраве — мѣста трѣбва да се отварятъ на нови тълпи болни и ранени. . . офанзива щѣла да започне по цѣлия фронтъ.

Почвамъ да обикалямъ стаитѣ за да предупредя ония, които сж за комисия и когато минахъ въ стая 16, Тихолъ долови въ погледа ми налегналитѣ ме любовни грижи, хвана ржката ми и ме погледна въ очитѣ продължително, тъй както гледа само единъ вещь лѣкаръ. Червенина изблика по лицето ми и азъ не издържахъ неговия остъръ погледъ. Сърдцето ми почна да се блѣска като лудо въ гърдитѣ ми.

— Сестро, днесъ има комисия, помолете доктора да ме представи. Не бива вече да заемамъ мѣстото на нѣкой по нуждаещъ се отъ менъ. Вече съмъ достатъчно здравъ, и при единъ, или два месеца почивка ще се поправа още повече.

— Остани! Ти си слабъ. . . азъ те моля, остани — това не бѣха думи, само за да се кажатъ, а молба излизаща отъ дѣнъ душа; молба, въ която се преливаха моитѣ чувства.

— Сестро, това което мислите е страшно. Азъ ви уважавамъ, бждете благоразумна. . . Пазете се, защото различни сж хората по земята. . . И сега като зная, за ваше добро, трѣбва да напустна болницата,

Значи той знае за моята любовъ. . . той ме резбира и иска да бѣга. . . А и какво можехъ да направя противъ неговото желание? Нали го обичамъ? Той иска да бѣга отъ менъ и азъ нѣмамъ сили да го спра поне още день, два, седмица. . . Па и каква му съмъ азъ, за да го